

STATSMINISTER NIELS NEERGAARDS (V) GENFORENINGSTALE PÅ DYBBØL 1920

Kilde: www.danmarkshistorien.dk

Statsminister Niels Neergaard (V) talte ved genforeningshøjtideligheden på Dybbøl den 11. juli 1920, hvor Sønderjyllands genforening med resten af kongeriget blev fejret. Sønderjylland havde været under tysk herredømme siden 1864. Genforeningen var et resultat af fredsslutningen efter 1. verdenskrig. Efter krigen blev der holdt folkeafstemninger om det fremtidige tilhørsforhold i de grænseegne af Tyskland, hvor der var store ikke-tyske minoriteter. De nye grænser blev således baseret på den amerikanske præsident Woodrow Wilsons princip om folkenes selvbestemmelsesret.

Neergaards tale handlede først og fremmest om de danskere på begge sider af den nye grænse, som blev berørt af genforeningen. Neergaard lagde dog ikke skjul på, at han stod bag præsident Wilsons ideer, som lå til grund for den nye grænse. Derved blev talen også en manifestation af nationalstaten. Endelig mindedes Neergaard de danske soldater, som mistede livet under slaget ved Dybbøl i 1864.

Deres Majestæter, Deres kongelige Højheder, Landsmænd fra Nord og Syd! Det er mig en kær Pligt paa den danske Regerings Vegne at takke for de Velkomstord, der blev rettet til os. Ja, Tak fylder vort Sind i disse Eventyrets Dage, hvor vi drager med Kongen ind i det gamle danske Sønderjylland. (*Stærke Hør!*)

Hvor vi kommer hen, fyldes vore Hjerter med Glæde og Taknemmelighed over den Jubel, den Trofasthed mod Kongen, mod vort gamle Land. Hvor har vi følt, at vi er et stærkt og livskraftigt Land. Det maatte ofre 6000 Sønner, men det rejste sig igen med Genfødelsens Styrke. Det Folk, vi har set i Jubel og Lykkefølelse, er et Folk med Livskraft og Styrke.

Vi er vandret herop ad alle Danskes Smertensvej, den Vej, de tavse Mænd i 1864 vandrede. De viste den faste Vilje til at værgе den sidste Rest af Sønderjyllands Jord. Dem skylder vi Ære og Tak. Derfor er vi glade for at se Veteranerne blandt os i Dag. Alt, der er vokset og trivedes her, vilde ikke være vokset, hvis Blodofret ikke var bragt, hvis der ikke var kæmpet med Haab om, at dette Blod ikke var ofret forgæves.

Men det er ikke en ublandet Glædessag. En bitter Smerte maa trods al Glæde fylde vort Sind for dem, der har kæmpet saa trofast. Paa Regeringens og hele det danske Folks Vegne siger jeg: De skal ikke blive glemte. (*Bifald*). Det er en Ærespligt for enhver Regering at støtte dem og af yderste Evne opretholde Sprog og Folkelighed, som de har ofret taprest for.

Dage som disse falder med Ansvarets Magt. Hvor har ikke Sønderjyderne længtes mod denne Dag? Men den paalægger hver af os en Pligt. Vi taler om Genforening. Sagen er, at aldrig i vor tusindaarige Historie har Sønderjylland været et med Danmark. Først nu sker det efter Sønderjydernes egen lykkelige Vilje. Det er en Æresforpligtelse at hævde vort danske Sprog i Grænselandet.

Men vi har ogsaa en anden Ærespligt. Vi krævede Retten i Trængselens Dage, - den samme Ret vil vi give dem, der mod deres Vilje kom med til Danmark. (*Stærke hør*). Danmark har et Folk, en Tro, et Sprog. Jeg maa synes, at vort Land maa gaa en lysere Fremtid i Møde; Vort Folk er ikke alene større, men et nyt, sundere, livskraftigere. Henede har vi lært at staa fast paa en Sag. Et Fædreland, et Sprog. Vi vil elske det højere og inderligere. En lutret Kærlighed strømmer det i Møde. Et Leve for vort Fædreland. (*Stærke Hurra*).